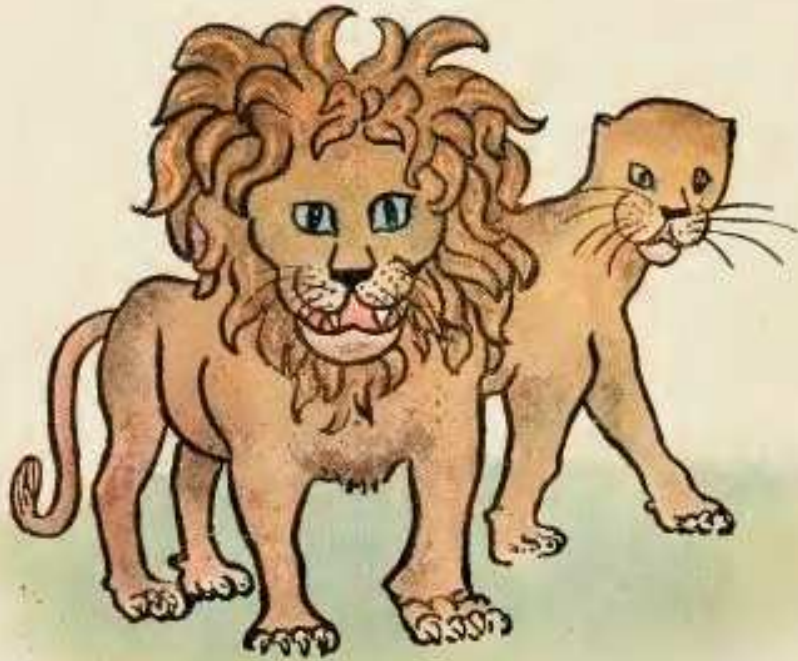

סיפורו של הקוף השובב

הלן בנרמן
1907

**ובאותו הג'ונגל חיו גם אריה זקן גדול
ולביאה אכזריים מאוד.**

**פעם היה קוף מאוד שובב שחי בעץ בניין גדול
ושמו היה ג'קו.**

ג'קו היה קוף מאוד מתגרה. הוא נהג לגלוש על שורשי אוויר העבים של עץ הבניין שלו ולמשוך בזנבות של כל היצורים שראה תחת העץ

והוא היה כה חצוף שפעם העז אפילו למשוך בזנבות של האריה והלביאה. זה הרגיז אותם כל כך שהם פנו לדוב זקן אחד, אותו הכירו, וסיכמו שהוא יבוא אתם לעץ הבניין כשג'קו לא נמצא שם.

, ואחר כך לטפס מהר למעלה, לפני שאלה יוכלו תפוס אותו.

אז הדוב בא, נעמד על ראשו של האריה וכרסם
את שורשי האוויר עד שהיו דקים מאוד ולא יכלו
לעמוד במשיכה קלה.

לכן, בפעם הבאה שג'קו משך בזנבו של האריה
השורש נקרע וג'קו נפל לתוך לועו של האריה
הגדול והאכזר.

בואי הנה יקירתי!" נהם האריה. ואז באה
הלביאה והביטה על ג'קו.
"הוא קוף רזה מאוד" אמרה "מוטב שנשמור
אותו במזווה במשך שבוע כדי שישמין, ואחר
כך נזמין את מר דוב לארוחה."

והם שמו את ג'קו במזווה קרוב מאוד
למאורה שלהם. בזמן שהאריה בנה את
המזווה מאבנים גדולות הלביאה שמרה
על ג'קו כדי שלא יברח.

והדוב בשמחה רבה הבטיח לבוא.

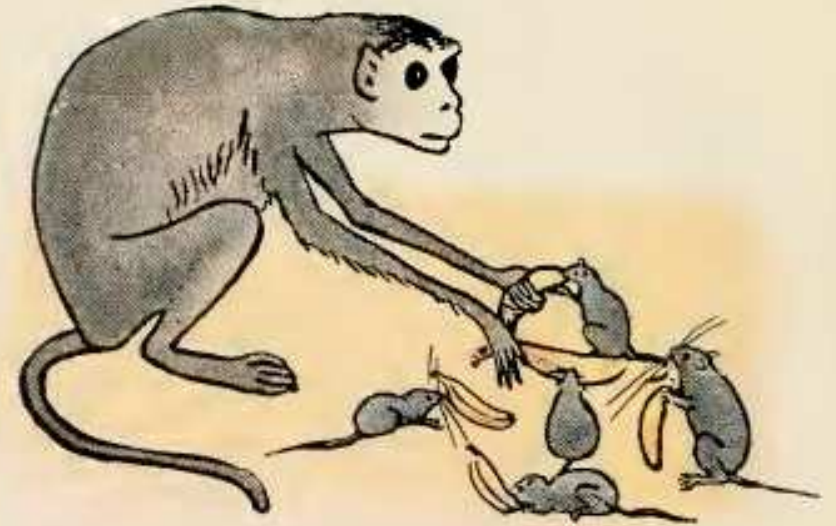

**הם השאירו פתח קטן שדרכו האכילו את
ג'קו וכל יום נתנו לו בננות כמה שהוא רק
רצה, כי ידעו שקופים אוהבים בננות והם
יכולים להשיג אותן בקלות.
ואז הלביאה כתבה מכתב על עלה ובו
הזמינה את הדוב לארוחה.**

אך כשהגיעו לעץ אגוזי קוקוס הם לא יכלו
להגיע לאף פרי אחד.

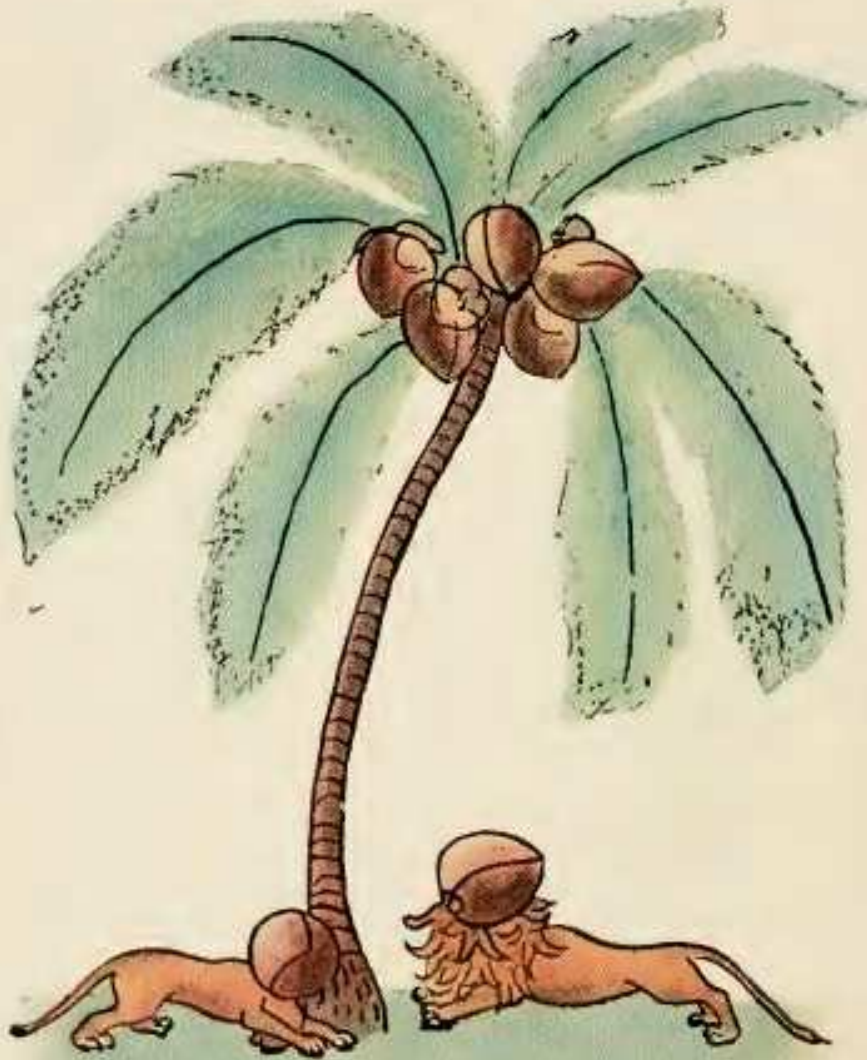

אבל ג'קו לא השמין, כי אחרי זמן מה הבננות
נמאסו עליו ואכל רק אחת ביום. את האחרות
נתן אותן לעכברושים שחיו בין אבני המזווה.
"מעייף אותי לאכול בננות" אמר ג'קו "הייתי רוצה
לאכול אגוז קוקוס." "זה ישמין אתך מאוד" אמרו
העכברושים.

"כן, ואני לא רוצה להיות שמן בשביל האריות
האלה."
"הו-הו" אמרו האריות "אם אגוז קוקוס יעשה
אותו שמן, נספק לו אותו מיד."

ואז האריה חזר ואמר לעכברושים שהוא יפזר את
האבנים, יתפוס ויאכל את כולם אם לא יביאו לו
מיד אגוזי קוקוס אחדים.

אבל אגוזי קוקוס נפלו על ראשיהם של האריה
והלביאה וזה הכאיב להם מאוד. ולכן
העכברושים העדיפו להישאר על עץ הקוקוס עד
הלילה.

זה הבהיל את העכברושים והם טפסו מהר על
עץ קוקוס והתחילו לכרסם את גבעולי הפרי
מהר כמה שרק יכלו.

ג'קו שמח מאוד כשראה את האגוזים, אבל נאלץ לעבוד קשה כדי להוריד את השערות שעל הקליפות שלהם.

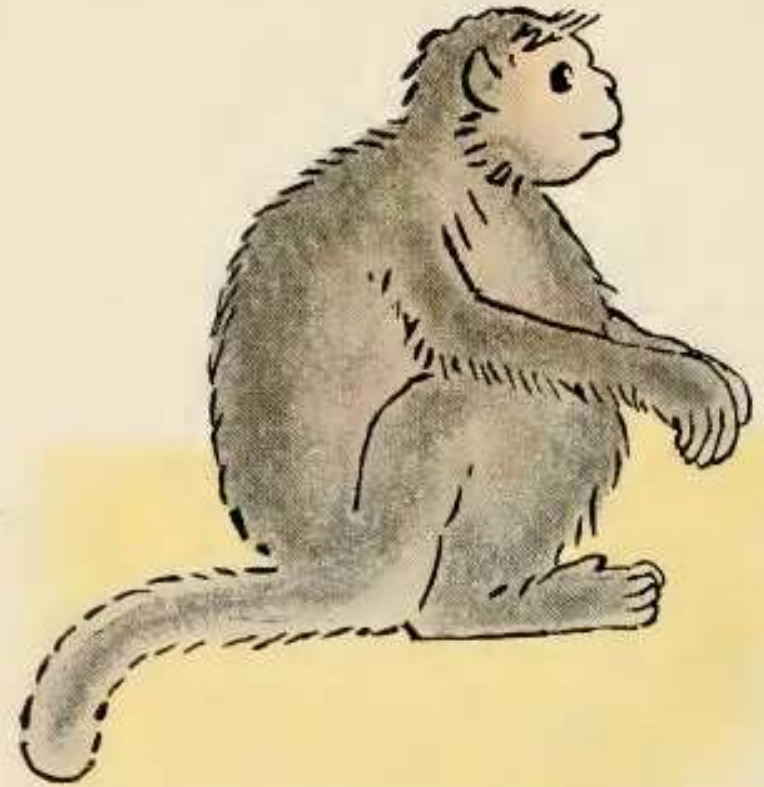
בכל אופן בסוף הוא הוריד את הכל, עם אבן שבר את האגוזים, שתה את החלב שבפנים והתחיל לאכול את הציפה. זה טעם לו מאוד אחרי שבוע של אכילת בננות.

כשרק ראשיהם של האריה והלביאה הרגישו קצת יותר טוב, הם אספו את האגוזים והביאו אותם לג'קו. הם היו צריכים להרחיב את הפתח כדי להכניס את האגוזים פנימה, אבל אחר כך סתמו אותו בחלקו בחזרה.

וכשלבש בסוף את המעיל משערות
האגוזים הוא נראה מאוד שמן.

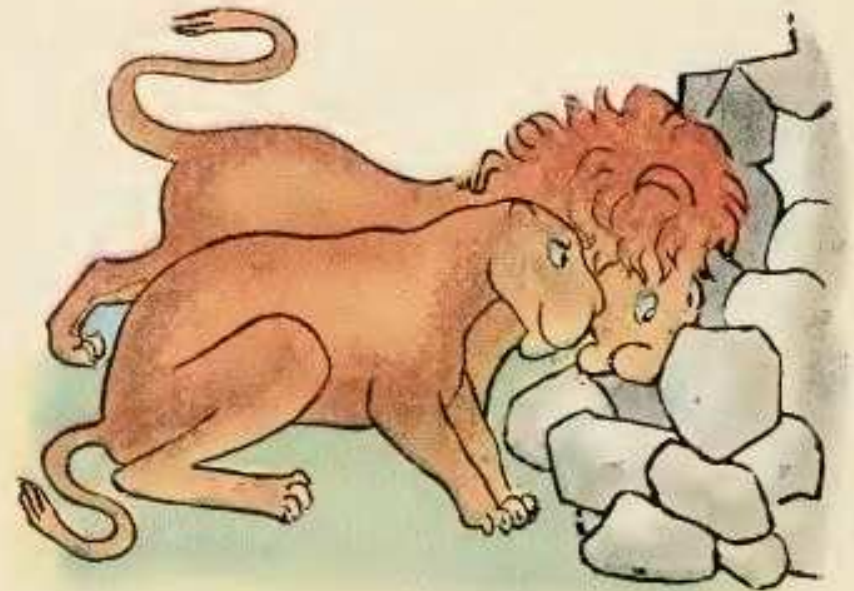

ובזמן שאכל הכין לעצמו מעיל חם ויפה
מהקליפות השעירות של אגוזי קוקוס. הוא
היה כה עסוק באכילה שלא הרגיש כמה
הוא אוכל.

ג'קו המסכן! הוא לא אכל יותר אגוזי קוקוס
אחרי ששמע זאת. הוא הוריד את המעיל שלו
והחליק את שערותיו עם הכפות הקטנות שלו

אבל עדיין נראה שמן. והוא מרח את עצמו
עם בננות כדי שהשערות תדבקנה לגופו,
אבל עדיין נראה שמן.

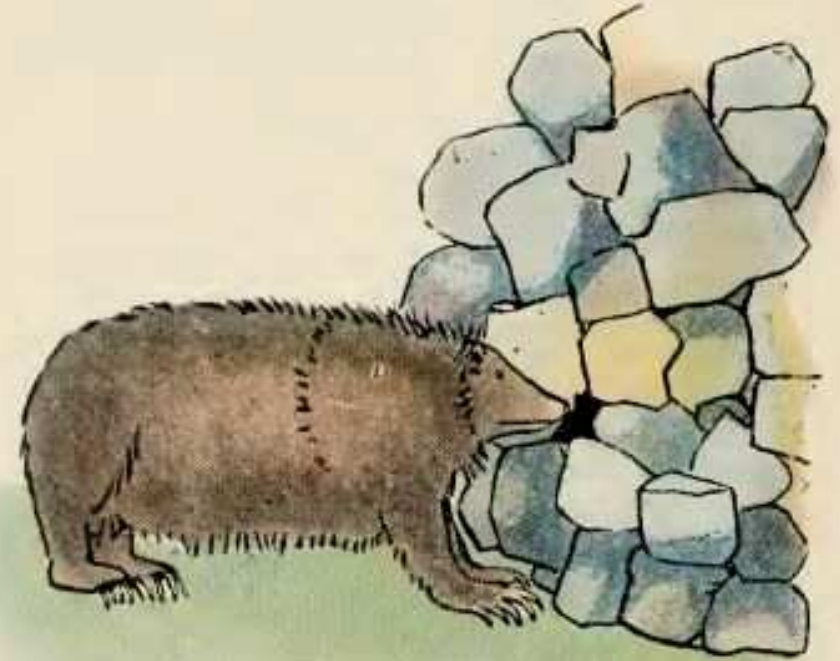

והאריה והלביאה שהציצו עליו חשבו שזה
גופו של ג'קו. "הוא עכשיו כבר שמן ורך
דיו" אמרו "נאכל אותו הערב ולא נחכה
למר דוב." והם יצאו לטייל כדי לקבל
תיאבון טוב.

ואז לבש שוב את מעילו החם ונשכב לישון תוך
בכי מר.
אבל עליכם לדעת שהדוב היה גרגרן גדול ובאותו
ערב, כשג'קו ישן, הגיע להציץ עליו בעצמו.

האבנים התחילו ליפול עליו ברעש גדול,
שהעיר את ג'קו המסכן והבהיל אותו מאוד.
אך היה לו עוד תבונה להתחמק מבין האבנים
הנופלות ולברוח מהר כמה שרק יכול.

וכשהוא ראה את ג'קו כל כך יפה ושמן, לא
יכול היה להתאפק והתחיל להוציא אבנים
מקיר המזווה מהר כמה שרק אפשר, כי רצה
לאכול אותו בעצמו. אלא שהוא היה דוב
מגושם וגמלוני ופתאום

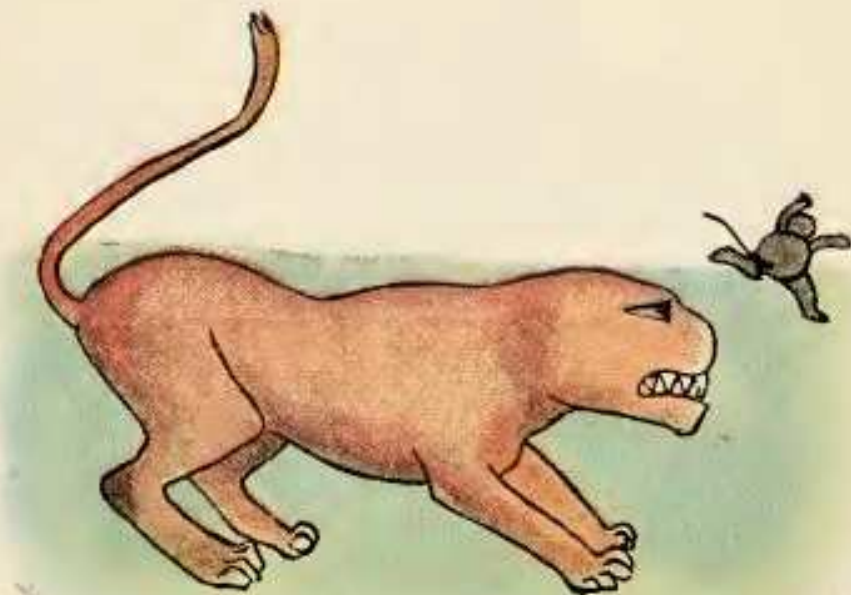
והאריה ניסה להכות אותו בציפורניו אבל
אלה רק נתקעו בשערות המעיל שלו.

בדיוק אז האריה והלביאה חזרו מהטיול
וכששמעו את האבנים הנופלות רצו מהר
למאורה והמזווה שלהם. הם פגשו את
ג'קו הבורח בפתח המאורה.

וכעבור דקה היה כבר בטוח וטיפס על עץ
אגוזי הקוקוס במרץ כזה שהאגוזים התחילו
בעצמם ליפול על ראשי האריה והלביאה.

ואז גם הלביאה ניסתה לאחוז בו בשיניה.
אבל ג'קו היה כל כך עגול מאכילת אגוזי
קוקוס וחלק כל כך ממריחת בננות על פרוותו
שהוא התחלק מבין השיניים כמו חרצן תפוז
והמשיך לרוץ.